

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: J. V., zastoupeného Mgr. Janem Pfliegerem, advokátem se sídlem Dlouhá 6, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o ochraně před nezákonnými zásahy a o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 52281/2015 ze dne 18. 6. 2015, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2016, č. j. 22 A 8/2016 – 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Janu Pfliegerovi, advokátovi se sídlem Dlouhá 6, Ostrava – Moravská Ostrava **s e** na náhradě nákladů za zastupování stěžovatele **p ř i z n á v á** částka ve výši 6.800 Kč. Uvedená částka bude advokátovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dní od nabytí právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastupování stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Dosavadní průběh řízení**

Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nezákonnými zásahy žalovaného, které spatřoval 1) v přijetí spisu od prvostupňového orgánu v důsledku podání odvolání 2) následném vedení odvolacího řízení a 3) ve vydání rozhodnutí č. j. MSK 52281/2015 ze dne 18. 6. 2015, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015. Žalobce je názoru, že pro procesní postup ve věci a následné vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky.

Krajský soud v Ostravě tuto žalobu (podanou dne 19. 1. 2016) odmítl usnesením ze dne 21. 1. 2016, č. j. 22 A 8/2016 – 7. Uvedl, že pokud žalobce napadá procesní postup žalovaného spočívajícího v přijetí spisu od prvostupňového orgánu a vedení odvolacího řízení, pak lze případné vady namítat v žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci. Samostatná žaloba proti jednotlivým procesním úkonům je v důsledku toho nepřipustná. Dále uvedl, že lhůta k podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí uplynula nejpozději 2. 9. 2015, podání ze dne 19. 1. 2016 proto bylo opožděné.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel proti uvedenému usnesení podal kasační stížnost, kterou doplnil dne 26. 5. 2016 prostřednictvím zástupce. Požádal též, aby Nejvyšší správní soud přiznání kasační stížnosti odkladný účinek.

Stěžovatel předně uvedl, že dne 19. 1. 2016 podal dvě žaloby a z usnesení není zřejmé, které žaloby se týká (za tímto účelem poskytl Nejvyššímu správnímu soudu identifikační údaje obou elektronických podání). Dále uvedl, že se žalobou domáhal toliko ochrany proti třem nezákonným zásahům, přezkumu rozhodnutí žalovaného se nedomáhal. Poukázal na to, že lhůta pro eventuální podání žaloby proti rozhodnutí měla uplynout dne 2. 9. 2015. Toho dne žalobu skutečně podal pod identifikačním číslem 145992/2015, tuto žalobu však soud ani nezačal projednávat. Podání z 19. 1. 2016 mělo být posouzeno jako doplnění žaloby z 2. 9. 2015 a nikoliv jako nová žaloba. Dále žalobce upozornil na to, že ve správním řízení požádal o doručování na elektronickou adresu, s ohledem na okolnosti má za to, že mu žalované rozhodnutí nebylo doručeno v souladu s předpisy. V kasační stížnosti se proto zabýval taktéž okolnostmi doručení a nabytí právní moci žalovaného rozhodnutí.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud uvedené námitky podřadil k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Zabýval se proto posouzením otázek rozhodných k posouzení namítané nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z podkladů (z podání stěžovatele ze dne 19. 1. 2016 a ze spisu krajského soudu sp. zn. 22 A 8/2016) vyplývá, že stěžovatel podání označil jako „*krsov—msk-nestanovisko-msk52281—zasah--20160119*“ nebo „*podání 7500*“ a že elektronická podatelna Krajského soudu v Ostravě jej vedla pod evidenčním číslem 10519/2016. Krajský soud poté v odůvodnění napadeného usnesení řádně označil předmět podané žaloby, když konkrétně uvedl, čeho se stěžovatel v žalobě domáhal. I když krajský soud v napadeném usnesení neprovedl detailní identifikaci podání, přesto je podle názoru Nejvyššího správního soudu

naprosto zřejmé, o které žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 22 A 8/2016 rozhodl. Jakkoli stěžovatel poté dovozuje vzájemný vztah žaloby ze dne 19. 1. 2016 a žaloby ze dne 2. 9. 2015, Nejvyššímu správnímu soudu žádná taková souvislost ve věci nevyplynula. Stěžovatel totiž v žalobě ze dne 19. 1. 2016 na dřívější podání ze dne 2. 9. 2015 nijak neodkazuje a žádnou návaznost na toto podání evidované u Krajského soudu v Ostravě pod podacím číslem c0669398-0619-49b6-abfb-6052c480d3b1 s běžným číslem 145992/2015 zde nelze dovodit. Ze žaloby ze dne 19. 1. 2016 ostatně nevyplyvá návaznost na žádný z předchozích úkonů stěžovatele. Krajský soud v Ostravě proto žalobu z 19. 1. 2016 posoudil správně jako zcela nové a samostatné podání ve věci.

Z obsahu žaloby poté vyplývá, že stěžovatel se v ní domáhal ochrany proti zásahům, které spočívaly v „1) úkonu přijetí spisu od prvoinstančního orgánu, kdy takové předání nesplňovalo zákonné požadavky a tedy nebylo zákonným úkonem, nebylo zákonným předáním, 2) úkon(y) vedení řízení, když k tomuto vedení nenastaly zákonem požadované podmínky a 3) úkon vydání přípisu (v tomto případě Rozhodnutí), když k tomuto vydání nenastaly zákonem požadované podmínky.“ Z části I. žaloby vyplývá, že pod označením Rozhodnutí je třeba rozumět rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 52281/2015 ze dne 18. 6. 2015.

Z žaloby skutečně nelze dovodit, že by se stěžovatel domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného. Podle § 82 s. ř. s. však platí, že domáhat se žalobou ochrany proti přímému zkrácení na právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, lze jen vůči úkonům, které nejsou rozhodnutími. Blíže k tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98 vyložil, že zásahová žaloba (§ 82 a násl. s. ř. s.) hraje roli pouze pomocného prostředku ochrany a to tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne. Dále mj. uvedl, že zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Z uvedeného tedy vyplývá, že domáhal-li se stěžovatel ochrany proti vydání rozhodnutí žalovaného formou tzv. žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, je tato žaloba v uvedených souvislostech nepřipustná a krajský soud ji musel při striktním a formálním posouzení odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V žalobě uvedené námitky stěžovatele nicméně mohl krajský soud vztáhnout taktéž k věcnému přezkoumání zákonnosti žalovaného rozhodnutí. Pokud tedy krajský soud tuto část podání formálně neposoudil jako tzv. zásahovou žalobu, ale naopak ji podle obsahu a smyslu námitek posoudil jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, postupoval zcela logicky, nijak negativně tím nezasáhl do práv stěžovatele, ale naopak jednal v jeho prospěch. V tomto postupu krajského soudu proto Nejvyšší správní soud neshledal žádnou vadu mající vliv na zákonnost napadeného usnesení.

Z rozhodovací činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že stěžovatel podal postupně několik odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně - Magistrátu města Frýdku – Místku ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti ve věci přezkumu jiného rozhodnutí žalovaného (ze dne 24. 7.

2015, č. j. MSK 85272/2015) o odvolání proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí v rozsudku z 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105 vyložil, že ve věci vyvlastnění nemovitostí stěžovatele je lhůta k podání žaloby dvouměsíční.

Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu rovněž známo, že stěžovatel jinou žalobu proti témuž rozhodnutí podal u krajského soudu dne 29. 9. 2015 (Nejvyšší správní soud věc projednává pod sp. zn. 2 As 296/2015). Nejpozději tedy v den podání této žaloby byl žalobce s napadeným rozhodnutím seznámen. Pokud v právě projednávané věci podal novou žalobu až dne 19. 1. 2016, je zřejmé, že tato žaloba byla již zjevně opožděná.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poté poukazuje na to, že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (zde dvouměsíční). I kdyby tedy stěžovatel podáním ze dne 19. 1. 2016 skutečně pouze zamýšlel doplnit žalobu ze dne 2. 9. 2015, bylo by toto doplnění taktéž opožděné a krajskému soudu by nezbylo nic jiného, než k tomuto podání pro opožděnost nepřihlížet.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud žalobu ze dne 19. 1. 2016 správně vyhodnotil jako samostatné a na dřívějších úkonech stěžovatele nezávislé podání a podle obsahu část žaloby přílehavě posoudil jako žalobu na přezkoumání správního orgánu. Zcela správný je poté jeho závěr o opožděnosti této žaloby.

Nejvyšší správní soud tedy ze strany Krajského soudu v Ostravě nezjistil žádné pochybení, které by mohlo vést ke zrušení jeho rozhodnutí, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti věcně, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, náhrada nákladů mu proto nepřisluší. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 4. 2016, č. j. 3 As 46/2016 – 83 stěžovateli ustanovil zástupce Mgr. Jana Pfliegera, advokáta. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že zástupci, který byl stěžovateli soudem ustanoven, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“), a to za jeden úkon spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a za jeden úkon spočívající v písemném podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti dne 26. 5. 2016 včetně návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 18. 5. 2016 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný vážný důvod, který by advokátovi bránil učinit oba úkony v jediném podání, přiznal proto odměnu za tyto

úkony pouze jednou. Dohromady tedy advokátovi náleží částka ve výši 6.800 Kč, tj. 2 x 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 advokátního tarifu a dále paušální náhrada hotových výdajů za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty, nenáleží mu zvýšení tohoto nároku o částku odpovídající dani. Uvedená částka bude advokátovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení platí stát (srov. § 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu